

Mladí HUMAN-isté

Úvaha

Eliška Jirásková - ZŠ Bohumila Hrabala - Text číslo 8

Kamarádství

Většině lidí se asi nejdříve vybaví nějaká druhá osoba, člověk, kterého považují za kamaráda. Bereme to jako součást štěstí. A ano, je to krásné. Co když ale takové štěstí nemáme a narazíme na špatné lidi? Opravdu potřebujeme druhé k tomu, abychom byli šťastní? Myslím, že je důležité podívat se na to i z jiného pohledu.

V životě se občas stává, že narazíme na špatné lidi. Někdy zkrátka jen nechceme být sami, a tak se bavíme s někým, o kom to už víme. Nebo narazíme na někoho, protože si zase myslíme, že už nikoho lepšího najít nemůžeme. A časem zjistíme, že to nebyl ten, za koho jsme ho celou považovali. Když se totiž jedná o chození ven, opisování ve škole nebo jen obyčejné prodiskutování života, je kamarád každý. Problém nastává, když s něčím opravdu potřebujeme pomoci. Jsou i chvíle, kdy to není jen sranda a někoho, kdo by nám pomohl, tak paradoxně potřebujeme nejvíce. Příslloví „V nouzi poznáš přítele“ tedy sedí velmi dobře.

Kamarádství je tak křehká věc, že stejně jako nám dokáže přinášet radost, dokáže přinášet i bolest. A v tu chvíli přijdeme na to, že nejdříve je důležité být nejlepším kamarádem sám pro sebe. Protože nikdo jiný na světě toho o nás neví více než my sami. Nikdo jiný nám nedokáže lépe pomoci. Poté už nemusíme nikomu nic vysvětlovat, protože jenom my víme nejlépe, co cítíme. Stejně tak jako se umíme smát a radovat se s ostatními, bychom to měli umět i sami se sebou. Protože někdy tady prostě není nikdo, kdo by nám pomohl nebo poradil. Ale my tu jsme vždy! Proto je samota někdy vlastně štěstím, máme alespoň čas lépe poznávat sebe.

A díky tomu můžeme poté získat výhody i u poznávání ostatních. Nesprávné – nebo chcete-li – špatné lidi tedy můžeme využít i v náš prospěch, k poznání toho největšího kamaráda, kterého máme každý uvnitř sebe. A také ke zjištění, co doopravdy chceme od druhých.

Možná že si teď říkáte, že jsem ke kamarádství zbytečně moc skeptická, já ho ale pouze vzala z jiného úhlu pohledu. Úhlu, o kterém se moc nemluví. Přitom je také velmi důležitý. Myslím si, že když toto všechno pochopíme, přestaneme v druhých lidech hledat věci, které my sami nemáme. A začneme konečně hledat v sobě, a to ať jde o cokoli. Tohle je ale asi jeden z těch nejtěžších úkolů, co v životě máme. A mám-li být zcela upřímná, i já to v sobě stále hledám. Kamarádství je tedy úžasná věc, chodit ven, sdílet svoji radost a bavit se s někým, kdo vám rozumí i beze slov. Je to věc, která nám přináší radost a pocit štěstí. Pokud jste ale zatím na nikoho takového nenarazili, je to v pořádku. Můžete využít času a začít hledat u sebe, není to sice záležitost na den, měsíc a nejspíš ani na rok. Ale je to věc, nad kterou bychom se měli všichni alespoň zamyslet. Možná že nám poté spoustu věcí začne dávat smysl...

Mladí HUMAN-isté

Úvaha

Maximilian Montgomery - Evropská škola Brusel III - Text číslo 22

Jiná Duše

Člověk, který se stává jako bratrem toho druhého, je dlouhodobá povinnost člověka na přežití, aby nezešílel. A i když ležíte na poli s naraženou hlavou, protože vás kamarád omylem kopl do hlavy, můžete se smířit s tím, že nejste na tom poli sám. Nejste si vždy jistý, ale s pomocí další duše se nemusíte bát velké temnoty a samoty.

Myslím si, že opravdový kamarád je ten, který na první pohled nemusí být vždy kamarádský a příjemný. Ale je to ten, se kterým zažijete dobrodružství, kterého si vždy zapamatujete, který vám změní vaše uvažování a pohled na svět a na kterého se můžete spolehnout každé situaci.

I když v dnešní době je těžké se vrhnout na takovouhle dobrodružnou cestu, jednu věc, si musíte zapamatovat: že lidi potkáte všude, a to i když se necítíte pohodlně. Pohodlnost je lidská slabina. Pokud po něčem pátráte, budete muset nechat pohodlnost stranou. A tak si myslím, že můžete najít dobrého kamaráda. Potom můžete jít s tímto člověkem a poznat jeho slabiny a taky jeho schopnosti. Tak se z něj stává neporazitelný člověk, který vám taky pomůže, pokud jste mu pomohl.

Přátelství, nebo pokud chcete kamarádství, vás vyzdvihne ode dna oceánu až k nejvyšším horám světa, a to jenom díky lidem, kterým jste pomohl během svého života. I když přicházíte z jiného světadílu, bez dobré vůle a duše se nikam moc nedostanete. Pokud necháte pohodlnost, aby vás ovládla, tak jste člověk, kterého život vůbec nezajímá a neví, jak ho využít. Ale člověk, který si není jistý a na vše se ptá, si takhle jediné najde přítele v nejdůležitějších momentech svého života. Věřím, že pokud se člověk rozhodne kašlat na svůj život, který tím pádem nemá smysl pokračovat a pouští se tak do nepohodlných momentů, měl by se pokusit změnit se uvnitř a věřit si.

Mladí HUMAN-isté

Úvaha

Linda Bartošová - ZŠ Bohumila Hrabala - Text číslo 15

Kamarádství

Kdo je to kamarád? To je otázka, kterou bychom si měli vyřešit jako první. Řekněme, že kamarád je váš maják v bouři, váš pevný bod při zemětřesení, vaše naděje v temnotě, je to vaše loď. Ať už máte jakékoliv strasti, váš přítel tu vždy bude, bude vám naslouchat a věřit vám. Můžete mít více kamarádů, to samozřejmě, jen si u sebe držte ty pravé, ať to stojí cokoli. Říká se, že: „V nouzi poznáš přítele.“ a to je naprostá pravda. Ten, komu na vás doopravdy záleží, tu vždy bude. Buďte tu i pro něj. Vztah by měl fungovat z obou stran. Navzájem si naslouchejte a pomáhejte si, věřte si a podporujte se. Hleďte u sebe tu jistotu, kterou v životě prostě a jednoduše potřebujete.

Někdo si může říct: „Ale co rodina? To je také moje jistota, proč tedy potřebuji kamarády?“ Ano, příbuzní mohou být vaší jistotou, ale bez přátel je těžké žít. Představte si, že všichni vaši kamarádi jsou jen falešné tváře, zdánlivě se usmívající, ale kdykoliv se k nim otočíte zády, pomlouvají vás, zesměšňují a dělají z vás naschvál hlupáky. Vy to dokážete poznat, trápí vás to, ale nemáte nikoho, za kým byste šli a svěřili se. Ten sžíravý pocit ve vás chce ven, chcete si s někým upřímně popovídat, ale nikdo vás neposlouchá. Cokoli, co řeknete nebo uděláte, ostatní považují za trapné či dokonce egoistické. Nikdo se vás neptá, jak se máte, a když už tak pouze ze slušnosti, nikomu na vás nezáleží, nikoho nezajímáte. S nikým se nesmějete a cítíte se jako páté kolo u vozu. Když už s někým mluvíte, připadáte si vlezle. Z každé strany slyšíte, jak na vás okolní svět hází špínu. Přepadne vás paranoia: „To mě nikdo nemá rád? Nejsem pro nikoho dobrá? Dělam něco špatně? Je problém ve mně?“ Jste naprosto sami. Nikdo tu pro vás není. Zkoušíte si vystačit sami. Nejde to. Chcete se s někým bavit a smát se, chodit na procházky, do kina, nebo jen tak mluvit po telefonu, ale nikdo, vůbec nikdo „nemá čas“ nebo „mají jiné plány“.

Proto je pravý kamarád tak důležitý. Je to váš základní kámen. To kvůli němu ten svět není tak temný, jak se bez něj zdá. On vás podrží a vy zase jeho, jste si tak navzájem oporou, jste smíchy v křečích, brečíte spolu, bavíte se, řešíte problémy, posloucháte se, pomáháte si i s těmi nejdivnějšími problémy.

Jak jednou pravil pan Jan Werich: „Přátelství je součást lidského štěstí.“ Ale jen to pravé vás dokáže naplnit tím hřejivým pocitem, že někam patříte, a že vás berou takového, jaký jste. Jestli se někdo tváří jako váš přítel, ale za vašimi zády o vás neřekne ani jedno hezké slovo, tento pocit vytvořit nedokáže.

Jestli máte se svými kamarády pevné pouto a důvěru, můžete v životě počítat s podporou a jistotou. Pokud ne, hledejte přátele, s kterými si budete rozumět. Hledejte to světlo, baterii do vašeho ovladače, melodii k vašim slokám, Eiffelovku k vaší Paříži, vaši záchrannou loď, než se potopíte.

Přátelé umí zachraňovat životy, ale ti špatní je dokážou i ničit. Najděte svůj ocelový základ, najděte svoji jistotu.

Mladí HUMAN-isté

Báseň

Karolína Štěpánová - ZŠ Bohumila Hrabala - Text číslo 12

Je ticho

Kamarádi jsme byli odjakživa
myslím, že je tomu tak.
Ale v téhle době je to jiné, divné.

Chováš se výbušněji,
kdysi jsi byla alespoň komedie, satira.
Teď jsi spíše tragédie, drama.

Kdysi jsi dodávala určitou šťávu mé elegii bez děje.
Teď tu spolu sedíme a je ticho.
To úmorné, ničivé ticho.

Kdysi jsi pěla ódy na hollywoodské herce,
teď je tu nic, ticho.
Prázdnota.

Napsala bych ti poemu, aby bylo lépe.
Místo toho tu trčíme, sedíme a je ticho.
Ticho, nic nepomůže.

Kdybych něco řekla, neodpovíš.
Mlčíš.
Přátelství se vytratilo.

A tak tu asi budeme sedět do skonání světa,
budeme sedět a bude ticho.
Ani jsem ti nestihla říct "promiň".

Promiň, že to takhle dopadlo.
Promiň.
A je ticho.

Mladí HUMAN-isté

Báseň

Jáchym Štefulík - ZŠ Bohumila Hrabala - Text číslo 10

Přátelství

Přátelství je divný pakt,
jenž trvá tak dlouho,
jak každý chce.
První pozdrav řekne vše,
první podání ruky a oslovení
sváže vztahy do uzle.

Války, mír, příměří
všude kam se podíváš,
tam přátelství je,
ale jiné, než ho znáš.
Je tu s námi od pradávných věků,
a stejně se najdou lidi,
co radši přebrodí divokou řeku,
než aby tvé přátelství opětovali.

Važme si těch,
kteří to s námi už dlouho táhnou za jeden provaz
a ještě neztratili víru v nás.
A že už to tolik nehoří jako dřív,
že si dávno nenašli nový kámoše
a vy si teď nepřipadáte tak trochu chudý.

A proto je vždy dobré mít haldu kamarádů,
které můžete obvolat,
jestli s vámi nepůjdou do kina
na nového Spidermana.
I když radši byste je nezvali,
kvůli tomu, jak se chovali minulý pondělí
a že si z vás dělali srandu
kvůli divný barvě vlasů
a vám to vadilo,
páč ostříhat ani obarvit se vám vlasy nechce.

Jen počkejte!
Já se vám budu taky smát,
až dostanete pětku z doplňovačky.
Ale so kámo,
stejně tam psali nějaký sr**ky.
Tak pojďme se to mu zasmát,
protože to je přátelství,
všichni držíme spolu,
i když to s námi zrovna jde dolů.

Jo, zatím se to dá zvládnout,
všichni máme pocit,
že táhneme za stejný pomyslný provaz,
a tak to šlape.
Už všichni se vidíme na středních školách
a co tam, to se uvidí.

Vždyť v každém z nás je kousek přátelství
a i v obyčejných lidech,
takže si nedělám iluze,
že bych si kamarády nenašel.
I vy si je najdete,
tak držím pěsti a hodně zdaru.

Mladí HUMAN-isté

Báseň

Viktorie Trávníčková - ZŠ Bohumila Hrabala - Text číslo 19

Bývali jsme byli spolu

V pokoji sama sedím
a na strop jen hledím.
Čas se vzdaluje.
Voda plyne.
Listí létá,
ale já mám v sobě pořád kus léta.
Říkají mi, ať jdu pryč.
Jsi tu zbytečná, víš?

Jsem tu sama,
bývala jsem s váma.
Vadím vám tu?
Můžu tady zůstat?
Co děláte?
Co jste si říkali?
Proč mi to děláte?
Vždyť bývali jsme kamarádi.

Nejradši bych odešla.
A už bych se nikdy nevrátila,
ale co mám dělat,
když jsem tak ve společnosti klesla.

Mám strach.
Chce se mi brečet.
A jen a jen ležet.
Nevím jak dál.
Jak zvládnout věci mám.
Sama na to nestačím.
Potřebuji skončit.
Nenávidím to!
Však co jen s tím?

Proč se lidé mění
a vše co bylo, není?
Proč připadá mi to jako žal,
když lidé se mnou nechtějí být dál?
Naše cesty se rozcházejí,
ale i přesto nacházíme plno nových známostí.
Však stále si někde tam
a čas od času na tebe vzpomínám.

Mladí HUMAN-isté

Povídka

Sofia Dabizha - ZŠ Bohumila Hrabala - Text číslo 17

Kamarádství po smrti

Jmenuji se Aeternitas, ale všichni mi říkají Nitas a moje smrt za mnou přišla, když mi bylo šestnáct let. Zemřel jsem při teroristickém útoku v obchodním centru. Bylo to bolestivé. Bylo to hodně bolestivé. Jen jsem chtěl, abych dnes nešel do školy a poprvé se setkal se svou internetovou kamarádkou Alexou.

Bylo ráno. Seděl jsem v kavárně v posledním patře obchodního centra. Venku byl podzim a přšelo. Pil jsem horké kakao, které mi příjemně páliло jazyk. Z panoramatických oken jsem viděl, jak spousta lidí spěchá do práce, stojí v dopravní zácpě a děti brečí, protože nechtějí jít do školky. Brzy měla přijít Alexa, se kterou jsem sedm let komunikoval přes internet. Nikdy jsme se neviděli. Je to člověk, na něhož jsem si pořád stěžoval, ale který mi naslouchal a který mě zná lépe než kdokoliv jiný.

Poklepal jsem prsty na stůl, můj zrak byl neustále upřený na dveře, do kterých vstupovali různí lidé. Po několika minutách jsem uslyšel křik a otočil se, abych viděl, co se děje. Ale to jsem už nestihl. Jen jsem ucítil děsivý záblesk bolesti, která mi prošla celým tělem. A pak nic...

První, co jsem cítil, byla zima. A vůně smrku. Bylo mi dobře, neměl jsem už žádné bolesti. Nechtěl jsem otevřít oči. Bylo to, jako bych byl v kukle. Šustění trávy, rodná vůně, příjemná zima a mrtvé ticho. To mě znepokojilo. Přes únavu jsem otevřel oči. Ležel jsem na louce a moje tělo se utopilo v trávě. Kolem byl les, ale nebyli tam ani ptáci, ani auta, ani lidé. Jen louka, les a vítr.

Moje myšlenky se mi začaly horečně šířit v hlavě: „Kde jsem?“, „Co je to za místo?“, „Jak jsem se sem dostal?“...

Najednou jsem ucítil velkou touhu se otočit. Za mými zády vyšel z lesa mladý muž, asi dvacetiletý. Byl velmi krásný: vysoký, vlasy černé jako pryskyřice, modré oči, sněhově bílá kůže a vřelý úsměv. Ale moji pozornost nejvíce upoutalo jeho oblečení. Neměl boty a jeho tělo bylo zahaleno blankytnou, téměř nebeskou, tkaninou. Jeho oděv se podobal tunice, jakou nosili lidé v antickém Římě.

Jak se ukázalo, jmenoval se Lahabiel. Představil se jako můj doprovod a mentor ve světě mrtvých. Zpočátku jsem si myslel, že je to sen nebo jen špatný vtip, ale v jednom okamžiku pole a les zmizely a měkká tráva se změnila na horký písek. Ocitli jsme se u moře. Přemýšlel jsem o svých rodičích a přátelích.

„Pokud jsem opravdu mrtvý, co bude s mými rodiči? Lidmi, kteří mě milovali?“ zeptal jsem se.

„Neboj se, pomůžu jim. Všechno bude v pořádku.“ odpověděl Lahabiel, zatímco se díval do dálky na horizont, kde se moře a obloha stávají jedním celkem.

„A co se stalo s mojí kamarádkou Alexou, víš to? Je živá?“

Otočil hlavu a smutně se usmál: „Je taky tady, ale víc ti říct nemůžu. Jestli ji chceš najít, budeš to muset udělat sám.“

Už jsem se na nic neptal, i když jsem měl spoustu otázek. Pochopil jsem, že neodpoví ani na jednu z nich. Najdu Alexu, i když ani nevím, jak vypadá? Od této chvíle začíná můj nový život. Nebo začátek smrti?

Může přátelství překonat všechny překážky, dokonce i smrt? To nikdo neví..

Mladí HUMAN-isté

Povídka

Beata Rollo - Česká škola bez hranic v Bruselu - Text číslo 31

Hazel Wongová

Nella měla dvě sestry dvojčata, které se jmenovaly Stella a Bella. Stella byla hodná a snažila se všem pomáhat. Bella se snadno rozčílila, nerada se učila a ve škole byla jednou z těch hustých holek, co se kamarádily se všemi ze třídy. Doma se Bella chovala k Nelle hrozně a pořád si o ní něco vymýšlela. Většinou se Stella Nelly zastala a pak z toho vznikla hádka. Zkrátka Nella neměla ráda Bellu a naopak.

Kvůli věcem, co si o ní vymyslela Bella, se s Nellou nikdo nekamarádil. Tak si Nella povídala se stromy, hrála sama Člověče nezlob se nebo si četla.

Jednou si s sebou Nella do školy vzala knížku s názvem Zločin slečnám nesluší. Byla to detektivka ve stylu Agathy Christie, odehrávající se v roce 1934 na internátní škole Deepend, kde někdo zavraždil paní učitelku Lappetovou. Daisy Wellsová a Hazel Wongová mají detektivní klub a snaží se odhalit vraha.

Nella si sedla na trávník a začetla se. Najednou se jí písmenka začala hýbat, zhoupala se s ní zem a ona se ocitla na studené kachličkové podlaze. Nad ní se skláněla dívka s dlouhým černým copem v šedých šatičkách. Když si ji Nella lépe prohlédla, zjistila, že je to Hazel!

„Není ti nic?“ zeptala se Hazel.

„Ne, jsem v pohodě,“ odpověděla Nella a vyskočila na nohy.

Hazel Nellu provedla po Deependu a ukázala jí, kde ležela slečna Lappetová. Pak zazvonil gong na večeři, Nella se s Hazel rozloučila a slíbila, že přijde zítra znovu. Lehla si na zem, svět se zatočil a byla zase na trávniku ve škole.

Nella se za Hazel vracela každý den. Pomáhala ve vyšetřování, seznámila se s Daisy a staly se z nich super kamarádky! Když byla Nella na Deependu, nic doma nevnímala. Navíc už tři týdny četla tu samou knihu, a to celé rodině přišlo divné.

Ve středu odpoledne dorazila ze školy a hledala Zločin slečnám nesluší, ale nikde ho nemohla najít. V tom uviděla Bellu, která stála u otevřeného okna a držela knihu v ruce.

„Koukni, co pro tebe mám,“ řekla Bella zlomyslně a vystrčila ruku z okna.

„Dej to sem, ty zmije!“ zakřičela Nella. Vždyť tam měla svou jedinou kamarádku.

Co kdyby se Hazel něco stalo, pokud by Bella knihu pustila?

„Tak mi řekni, co se ti tak líbí na týhle pitomý knize?“ uškříbla se Bella a zvedla prsty z knihy tak, že ji držela jen palcem a ukazováčkem.

Najednou vyklouzla Belle knížka z ruky. Padala z třetího patra a pak s velkým „bum“ dopadla na betonovou silnici. Celý Deepend se oťrásl, pár holek spadlo na zem a rozbila se jedna váza, která spadla na hlavu nějaké žačky.

Nella se rozběhla po schodech dolů na ulici.

Mladí HUMAN-isté

Povídka

Beata Rollo - Česká škola bez hranic v Bruselu - Text číslo 31

Hazel Wongová

“Promiň, já nechtěla, vyklouzlo mi to!” vykřikla Bella, co se řítila za ní.

Nella zvedla knihu ze země a prohlédla ji. Měla odřený hřbet a roztrhla jednu stránku. Od té doby už Nella s Bellou nemluvila, i když se k ní Bella začala chovat hezky. Jednou Nella Hazel pověděla, jak je naštvaná. Hazel jí odpověděla: „Musíš Belle někdy odpustit, jinak se budeš cítit celý život špatně.”

Nella o tom dlouho přemýšlela a pak zašla do Belliného pokoje: „Ahoj Bello, víš, já už vlastně nejsem naštvaná,” řekla Nella. „Jestli chceš, ukážu ti, co se mi tak líbí na té knížce.”

Tak vzala Bellu na Deepend a ukázala ji Hazel i Daisy. Další den našla Nella na stole lísteček, na kterém stálo: Milá Nello, moc se omlouvám. Ve skříni najdeš dárek ode mě. Bella.

A opravdu tam našla obří, těžký balíček, ve kterém se skrývaly tři bichle. Všechny byly pokračování knihy Zločin slečnám nesluší! Nella je přečetla za tři týdny a potom Belle vyprávěla, o čem byly.

Změnila se také situace ve škole. Někdy si Nella povídala s kamarády, ale nejraději si zkrátka četla nebo trávila čas na Deependu.

Mladí HUMAN-isté

Povídka

Klára Špolcová - Evropská škola Brusel III - Text číslo 30

Pouta

Strach. Ten pocit se mě drží jako klíště a nechce se mě pustit. Ale já nemám strach o sebe.

Já mám strach o něj. O Jaye. O mého kamaráda, na kterém mi záleží víc než na čemkoli jiném. Známe se už přes 12 let.

Všichni si vždycky mysleli, že skončíme spolu, ale není to tak. Vždycky jsme byli jen kamarádi, a vždycky i budeme. Jsme jako bratr a sestra. Navzájem si věříme, a toho druhého milujeme kamarádkou láskou. A ten druhý to ví.

Ostatní na nás vždycky ukazovali a prohlašovali:

„Marshan a Jaylin! To bude nejšťastnější pár z této doby!“

Ale ne. Ovšem naučili jsme se žít s neustálými pohledy za zády a šuškáni všech, jestli přece jenom mezi sebou nemáme něco víc než kamarádství. Už nás unavilo říkat, že ne.

A teď jsme tady, a já se o něj bojím. Venku za naši zemi bojují vojáci, ale stejně letadla té druhé země pouští bomby a zabíjí nevinné. My, jako spousta ostatních lidí se krčíme v bunkru a čekáme. Z myšlenek mě vytrhne zadunění země a trhnu sebou. Jay po mně koutkem oka koukne a stiskne mi ruku. Pokusím se na něj usmát, ale musí to vypadat jako křečovitý úšklebek. Vzdám to a omluvně se na něj podívám a on to, jak jsem tušila, pochopí a pousměje se na mě. Vůbec si neuvědomuju, jak moc svírám jeho ruku. Musí ho to bolet. Ale vypadá to, že mě na to nechce zrovna teď upozorňovat a já jsem mu za to vděčná. Kdybych byla schopná otevřít pusku a něco říct, poděkovala bych mu.

Znovu a znovu slyšíme dunění a do toho křik. Je to příšerný. A bojím se pohledu, který se mi naskytne, až vylezu z bunkru.

Mlčky tam sedíme takové dvě nebo tři hodiny. Když se poslední půl hodinu nic neozývá, trochu se uvolním, ale Jaylinovu ruku pořád svírám jako záchrannou kotvu. Po dalších pěti minutách se ozve vytoužený a očekávaný zvon, který ohlašuje, že můžeme vylézt. Ze srdce mi spadne kámen a já se dokážu aspoň trochu usmát a zašeptat Jayovi:

„Děkuju.“

Ze skrýše vylezeme po strmých schodech a já se snažím co nejmíň koukat na pohromu kolem sebe. Navzdory lidem kolem nás Jaylina znovu chytanu za ruku. Když se přiblížíme k naší ulici a k mému domu, s hlasitým polknutím zvednu zrak z podupané, špinavé země nahoru na můj dům. Je v pořádku. Oddechnu si. Právě se chystám vstoupit dovnitř, ale najednou uslyším známý, vystrašený hlas.

„Mar! Mar!“

Zní šíleně zoufale, ztraceně a je v něm slyšet strach. Svět se najednou zpomalí a všechno slyším tlumeně. Zmateně se k Jayovi otočím, abych se ho zeptala, co se děje, ale pak mě něco šíleně prudce trhne za ruku, až mám strach, jestli se mi nevykloubilo rameno. Chvilí letím v něčím náručí a cítím povědomou vůni. A pak celý svět vybuchne. Aspoň tak mi to připadá, než pochopím, co se opravdu stalo.

Mladí HUMAN-isté

Povídka

Klára Špolcová - Evropská škola Brusel III - Text číslo 30

Pouta

Dech se mi zadrhne a já se nemůžu nadechnout. Vidím rozmazaně a až po chvíli si uvědomím, že to kvůli slzám, které mi máčí celý obličej. Jayovy ruce mám zezadu obtočené kolem pasu a on mi do ucha něco šeptá, ale já ho neslyším. Jen koukám na dům, ve kterém jsem strávila dětství, jak je v plamenech. Byla tam časovaná bomba. Tohle uvědomění mě zasáhne jako bodnutí nožem. Najednou mám pocit, jako by se mi všechny orgány stáhly a začaly se navzájem požírat, protože v sobě cítím neobvyklé prázdno, ale zároveň i strašlivou bolest.

A každický plamen, každá jiskra je jako další nůž. Nenávidím je, nenávidím oheň, který ničí můj dům.

Postupně ale čím dál víc slyším Jayova slova. Má taky málo do pláče.

„Mrzí mě to. Opravdu mě to mrzí. Bude to dobrý. Promiň mi to.“

A pořád dokola. Otočím se v pase, abych na něj viděla. Přestane na mě mluvit a polkne, jako by se bál, co řeknu, co udělám. Vrhnu se mu kolem krku. Znovu se rozbrečím, ale tentokrát i uvědomím, že mi právě zachránil život. Že bez něj bych teď byla mrtvá. Jay mě stiskne ve svém náručí a nic neříká. Ale teď je řada na mě.

„Já... děkuju. Děkuju. Děkuju,“ zavzlykám a zmůžu se na pouhé díky.

Teď ale nemám čas, chuť ani energii vymýšlet jiné způsoby, jak mu poděkovat, protože mám plnou hlavu toho, co by se stalo, kdyby... kdyby tady Jaylin nebyl.

Jaylin, můj nejlepší kamarád, spřízněná duše, bratr. Vždycky tu při mně stál a obejmul mě, když jsem to potřebovala. Řekl mi to, co jsem potřebovala slyšet.

A když on potřeboval mě, byla jsem tu pro něj. Dávala jsem a vždycky i budu dávat přednost jemu přede vším, před celým světem. On je pro mě celý svět.

Někdy si dokonce myslím, že si umíme číst myšlenky. Skoro. Vždycky z mého výrazu pozná, co chci říct nebo co si myslím, pozná, když lžu nebo když něco není v pořádku, i když se to snažím zakrývat. A i já teď cítím, jak se mu ulevilo, jak zmizel strach. Strach o mě. Čím si zasloužím někoho tak úžasného?

Nevím, co bych bez našeho přátelství dělala. Bez pouta tak pevného, že mě nenapadá nic, co by ho mohlo roztrhnout. Nic na světě není tak silného, protože my bychom si stejně k sobě našli cestu. Jednou.